

Všetko sa kolísalo a Hana sa snažila udržať rovnováhu. Načiahla sa za držadlom, no ruka siahla do prázdna a Hanu odhodilo. Preletela niekoľko metrov, kým ju zastavilo zábradlie. Keď sa prehnutá v páse pozrela pod seba, vykrikla.

„Snáď sa nebojíš vody?“ začula odvedľa. Poštár s prižmúrenými očami hľadel na trblietavú hladinu. Na čele sa mu leskli kropaje potu.

Hana sa narovnala a pohľad na rieku, v ktorej sa odrážali ostré lúče slnka, oslepil aj ju. Mraky nadobro zmizli a vzduch bol ťažký a horúci. No cítila, že teplo sála aj odinakiaľ. Obzrela sa a rovno pred sebou zbadala široký čierny komín. Do vzduchu chrlil husté kúdoly pary a v tomto oblaku sa pozvoľna strácali domy aj električka, ktorá na brehu vchádzala do mesta.

Poštár hľadel na stopu, ktorú po sebe zanechával parník na povrchu vody. Týmto tempom tú správu tak rýchlo nedoručíme,“ zúfal si. „Musíme niečo vymyslieť!“

Kým stihla Hana čokoľvek povedať, v útrobach komína sa začalo čosi diať. Jemný kľokot postupne prechádzal do dráždivého zvuku pripomínajúceho dusivý kašeľ. Kužeľ pary, vychádzajúci z otvoru komína, sa čoraz viac stenčoval, až sa v sprievode dunivých úderov úplne stratil.

„Chcelo by to čosi rýchlejšie,“ hovoril poštár a jeho hlas pritom stúpil a klesal, ako keby chcel napodobniť pohyb na hladine. „Čosi rýchle ako...“ Vtedy sa mu rozsvietili oči. „Rýchle ako strela!“ vykrikol presne vo chvíli, keď sa z komína ozvalo dunivé PRÁSK! a oblak pary, ktorý vyletel z upchatého komína, všetko zahalil.

Keď sa opar rozplynul, boli opäť vo vlaku. No stromy a domy za oknom už neplynuli, ale hýbali sa takou rýchlosťou, že len čo sa zjavili, hneď sa jej aj stratili z dohľadu.

„Tak sa mi to páči,“ povedal poštár. „Takto stihneme správu doručiť možno už dnes.“

„A kam sa potrebujeme dostať teraz?“ spýtala sa Hana. „Keď správy cestujú káblami či vzduchom, tak nič nevidno.“

„Predsa tam,“ odvetil poštár.

Hana sa pozrela smerom, kam ukazoval. „Kam tam?“ nechápala, pretože poštárov prst mieril hore, rovno na mohutný horský masív.

„No veď tam,“ zopakoval a divoko šermoval prstom vo vzduchu. „Tam hore!“

„Na štít? Ale veď vlak sa tak vysoko nevyškriabe!“

„Uvidíme,“ dodal a chvíľu spoločne hľadeli, ako sa hora približuje. Hana sa už začínala báť, že do nej narazia, keď v jednej chvíli čosi cvaklo a vozeň sa začal pomaly nakláňať. Všetko, čo nebolo uchytené, sa zosúvalo dozadu. Keby sa v poslednej chvíli nechytli držiadiel, putovali by tiež.

Vozeň sa s vŕzganím opäť pohol, no tentokrát nielen vpred – ale aj hore.

„Radšej sa ma chyť,“ povedal poštár, keď opäť nabral rovnováhu. Hana sa k nemu so strachom v očiach načiahla, no potom zaváhala.

„Hádám sa ma len nebojíš?“ spýtal sa poštár.

„Nie,“ odvetila Hana. „Ale na páske v múzeu písali, že sa nemáme chytať exponátov.“

No hneď ako súprava nabrala rýchlosť, Hana na oznam zabudla a všetkými desiatimi sa zakvačila do poštára.

Už sa môžeš pustiť,“ povedal priškrteným hlasom poštár.

Hana so zavretými očami odvetila: „Nemôžem. Bojím sa, že sa zošmykneme dole.“

Poštár jej nenápadnými pohybmi vyťahoval spod prstov kúsok uniformy, ktoré tým zachraňoval pred pokrčením.

„Nevrátíme sa radšej späť?“ skúsila to znovu.

„Ani sneh, ani dážď...“

„Dobre, veď ja viem,“ odvrkla. „Už som to párkrát počula.“

Ako to povedala, na skalách sa začali objavovať prvé fliachiky snehu.

V kabíne sa citeľne ochladilo. Hana uvoľnila zovretie, aby si mohla dychom zahriať ruky.

„Ale kam ju vlastne nesieme?“ spýtala sa a mädlila si dlane.

„Čo tým myslíš?“ nechápal poštár.

„Predsa správu. Kam s ňou ideme?“

Poštár ukázal rukou kamsi vysoko nad seba. „No predsa hore!“

„Hore?“ spýtala sa zneistená Hana, keď vyzrela cez okno. „Ale veď už sme ,hore‘.“

Poštár sa na ňu otočil a šibalsky sa usmial. „Myslím viac ,hore,“ povedal. „Oveľa viac!“